

Jumala on valo!

1. Joh. 1:1-10

1. Mikä on ollut alusta, minkä olemme kuulleet ja omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta.

2. Elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen, todistamme siitä ja julistamme teille sen ikuisen elämän, joka oli Isän luona ja ilmestyi meille.

3. Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme. Meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa.

4. Me kirjoitamme tämän, että ilomme tulisi täydelliseksi.

5. Tämä on se sanoma, jonka olemme Häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, eikä hänessä ole mitään pi-

meää.

6. Jos sanomme elävämme hänen yhteydessään, mutta vaellamme pimeässä, me valehtelemme emmekä seuraa totuutta.

7. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin Hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

8. Jos sanomme, ettei meissä ole syntiä, me petämme itseämme, ja totuus ei ole meissä.

9. Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.

10. Jos sanomme, ettemme ole tehneet syntiä, me teemme hänestä valehtelijan, eikä hänen sanansa ole meissä.

Missä on Sinun ilosi?

Jumalan sana, Raamattu, on äärimmäisen realistinen ja totuudenmukainen. Sen antama kuvaus maailmasta ja sen nykyisestä tilasta on kaikkea muuta kuin valoisa. Menneisyydessä ei koskaan ole ollut "hyviä entisiä päiviä" eikä Herra lupaa sanassaan myöskään valoisampaa tulevaisuutta tälle maailmalle, ennen kuin Hän itse tulee takaisin ja alkaa uusi maa ja uusi taivas, joissa vanhurskaus asuu.

Me tiedämme olevamme Jumalasta, ja koko maailma on sen Pahan vallassa. (1. Joh. 5:19)

Kaikesta ympärillämme vaikuttavasta pimeydestä, synnistä, vääryydestä ja epäoikeudenmukaisuudesta, murheesta ja kärsimyksestä huolimatta jo vanha Johannes kirjoittaa kirjeensä uskoville kristityille ja kertoo tekevänsä sen siksi, että kirjeen saajien ja myös hänen oma ilonsa tulisi täydelliseksi.

Lähtökohta on siis se, että uskovilla Jumalan lapsilla on ilo kaikesta pimeydestä huolimatta, mutta Johanneksella on halu rohkaista uskovia suurempaan iloon. Lisäksi hän käy läpi kirjeessään ne asiat, jotka voivat riistää sumentaan uskovien iloa.

Ilohan on valtava voimavara ihmisessä. Sen varassa ihminen jaksaa tehdä työtä, hoitaa perhettään ja täyttää se tehtävä, jonka Jumala on omilleen antanut tässä ajassa. Iloinen kristitty on Jeesuksen mainoskilpi ja hänelle on ilo myös kertoa Jeesuksesta muille.

Kirjeessään Johannes muistuttaa niistä asioista, jotka voivat häiritä uskovien iloa. Hän haluaa rohkaista uskovia, jotta he pääsisivät yhä syvempään iloon Kristuksessa. Sitä

varten Herran omien tulee oppia elämään syvemmin Jumalan tahdon mukaan, tekemään vanhurskautta, osoittamaan rakkautta uskonveljilleen ja sisarilleen, näkemään maailmassa vallitsevan pahan oikein, välttämään harhaopettajia, jotka eivät pidä kiinni siitä, että Jeesus on todellinen ihminen ja todellinen Jumala.

Vanha kiinalainen sanamerkki, joka merkitsee iloa 喜喜, muodostuu kuvasta, jossa kaksi samurai-sotilasta istuu pöydän ääressä ja heillä on maljat, joista he nauttivat juotavaa samalla kun keskustelevat keskenään ja osoittavat toisilleen uskollisuuttaan.

Ilossa ei siis ole ensisijassa kysymys hyvistä kokemuksista tai menestyksen ja arvostuksen saavuttamisesta – niitähän tulee elämäämme lopultakin kovin harvoin harmaan arki-
sen vaelluksemme keskellä. Ilossa on kysymys siitä, että kanssamme on toinen henkilö, jonka kanssa saamme jakaa kaikki elämämme asiata, niin pienet kuin suuret, niin hyvät kuin pahatkin, ja tajuamme, että tuo toinen ymmärtää meitä ja me sitä toista.

Kristityn ilo

Inhimillisen ymmärtämyksen saaminen on tärkeä asia, mutta syvimmissä merkityksessä ilo voi löytyä vain silloin, kun sydämemme löytää yhteyden Jeesuksen ja taivaallisen Isän kanssa. Koko kristityn elämän perus kysymys onkin siinä, että tämä yhteys Jeesuksen ja Isän kanssa säilyisi lujana huolimatta siitä, mitä maailmassa ympärillämme tapahtuu ja huolimatta siitä, että omassa sydämessämme asuva syntinen luonto pyrkii monin tavoin riistämään meiltä säröttömän yhteyden Jeesuksen ja Isän kanssa ja samalla myös ilomme.

Kristityn elämän ydinhän on siinä iankaikkisessa elämässä, jonka olemme saaneet lahjaksi Vapahtajan Golgatalla suorittaman lunastuksen kautta. Mutta tätä elämää, jota maailman ihmisillä ei ole, Jeesus kuvaa näin:

Tämä on iäinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. (Joh. 17:3)

Elämä ilmestyi

Heti kirjeensä alussa Johannes kertoo miten tästä uudesta ja iankaikkisesta elämästä me pääsemme osalliseksi.

Siinä ei ole kysymys jonkinmoisesta mystisestä kokemuksesta, jossa ihminen yrittää uppoutua sydämensä syvyyksiin löytääkseen sieltä ”jumalallisen kipinän”. Yleisen uskonnollisuuden ja tämän päivän trendihän on ihmiskeskeisyyttä, joka etsii itsestään hyvyyttä ja itsessään asuvia voimavaroja. Raamattu osoittaa karun realistisesti, mitä meidän sydämiemme syvyyksistä löytyy:

Sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset. (Matt. 15:19)

Uskovan ihmisen ongelmista noin 80% juontaa juurensa siihen, että lähdemme liikkeelle ajattelussamme itsestämme ja omista tarpeistamme käsin. Raamattu lähtee liikkeelle Jumalasta ja siitä mitä Hän on ja mitä Hän Jeesuksessa Kristuksessa tekee.

lankaikkinen elämä alkaa ulkopuoleltamme, Jeesus Kristus tuli tänne maailmaan, Hän tuli ilmoittamaan meille millainen on Isä, Hän tuli ristin sovitustyöllään avaamaan meille pääsyn Isän luo ja omaan henkilökohtaiseen tuntemiseensa.

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. (Joh. 1:14)

Yhteytemme Jeesuksen ja Isän kanssa ei siis perustu mihinkään meissä itsessämme olevaan, vaan siihen, että Herra Jeesus itse tuli luoksemme ja nyt tänäänkin Hän tulee luoksemme oman Sanansa välityksellä. Hän puhuu meille Raamatun kautta. Hänen sanansa osuvat omaantuntoomme ja saamme kohdata elävän Vapahtajan.

Uskova kristitty ei perusta pelastusvarmuuttaan omiin kokemuksiinsa. Kiitos Herran myös noita kokemuksia uskon vaelluksen edetessä meille annetaan sopivassa määrin – uskon alkuvaiheessa vähän enemmän ja vähän makeampina, myöhemmin vähemmän ja usein silloin rukiisen leivän muodossa. Pelastus perustuu kokonaan niihin historiallisiin tosiasioihin, jotka apostolit meille ovat välittäneet Uuden Testamentin sanassa. Jeesus kuoli meidän syntiemme tähden, emme me itse olleet sitä todistamassa, mutta todellisesta kärsimyksestä ja todellisesta kuolemasta oli kysymys ja se tapahtui meidän oikeiden syntiemme tähden, vaikka emme olleet silloin vielä edes syntyneet. Jeesus nousi kuolleista ja kukisti kuoleman ja Saatanan vallan. Hän ilmestyi opetuslapsilleen ja heidän todistuksensa perusteella tiedämme, että Hän elää tänään ja on Isän luona.

Mutta juuri siksi, että Jeesuksen pelastusteot ovat meistä itsestämme täysin riippumattomia Jumalan armotekoja, pelastuksemme ja pääsymme Jumalan yhteyteen lepää täysin varmallalla pojalla. Me TIEDÄMME että meillä on pääsy Isän ja Jeesuksen yhteyteen. Juuri siksi myös ilomme on ylenpalttinen. Pelastuksemme on kokonaan Jeesuksen Kristuksen varassa ja Hänen käsissään.

Jumala on valo

Tämä on se sanoma, jonka olemme Häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, eikä hänessä ole mitään pimeää. (1Joh.1:5).

Johanneksen meille julistamassa sanomassa on kaksi suurta lausetta Jumalasta. Toinen on kirjeen ensimmäisessä luvussa ja kuuluu: "Jumala on valo!" ja toinen neljännessä luvussa: "Jumala on rakkaus!"

Tämä jälkimmäinen lause on erittäin suosittu ja mikä ikävintä myös usein perusteellisen väärin ymmärretty, koska sana rakkaus ymmärretään nykyään tarkoittamaan sitä, että tunnevaltaisesti pitää jostakusta paljon. Raamattu tarkoittaa sanalla kuitenkin sitä, että näkee toisen ihmisen pahuudesta ja epämiellyttävyydestäkin huolimatta sen, että tuo toinen voi Jumalan pelastusteon perusteella päästä osalliseksi uudesta elämästä ja toimii toisen hyväksi, jotta Jumalan päämäärä hänen suhteensa voisi toteutua.

Vain sitten kun ymmärrämme, että Jumala on valo, jossa ei asu mitään pimeyttä, alamme tajuta, mistä synnistä on oikein kysymys. Nuori profeetta Jesaja koki hirvittävän järkytyksen, kun hän sai nähdä, jotain Jumalan kirkkaudesta ja sen valossa hänen saastaisuutensa paljastui koko kauheudessaan:

1. Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin. 2. Serafit seisoivat hänen ympärillään. Kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät. 3. He huusivat toinen toiselleen: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot! Koko maa on täynnä hänen kunniaansa." 4. Kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla.

5. Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä hukun. Minulla on saastaiset huulet ja asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin."

6. Silloin luokseni lensi yksi serafeista, kädessään hehkuva hiili*, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. 7. Hän kosketti sillä suutani ja sanoi: "Tämä on koskettanut huuliasi, sinun velkasi on poistettu ja syntisi sovitettu." (Jes. 6:1-7)

Synnissä on kysymys siitä syvästä ja ylittämättömästä kuilusta, joka vallitsee pyhän Jumalan ja saastaisen ihmisen välillä. Miten ihminen voi päästä sellaiseen yhteyteen Jumalan kanssa, että Jumalan ja Jeesuksen läsnäolo on hänen ilonsa ja voimansa lähde. Ja miten syntinen ihminen voisi vaeltaa niin, että yhteys Isän ja Jeesuksen kanssa pysyisi katkeamattomana?

Valossa vaeltaminen

Ainoa mahdollisuus on siinä, että uskova kristitty vaeltaa valossa. Valossa vaeltaminen ei tarkoita synnittömyyttä, niin kuin jakeet 8 ja 10 selvästi osoittavat. Jos kuvittelemme saavuttaneemme sellaisen pyhyiden asteen, että emme enää tarvitse puhdistusta synneistämme elämme pimeydessä ja valheen vallassa aivan samoin kuin valtaosa tämän maailman ihmisistä, jotka eivät useimmin pidä itseään mitenkään pahoina tai syntisinä.

Valossa vaeltamiseen kuuluu toki pyrkimys elää Jumalan tahdon mukaan ja synnin vihaaminen, mutta synnittömydestä siinä ei ole kysymys. Synnittömyys saadaan kyllä kerran, mutta vasta sitten kun olemme perillä kirkkauden valtakunnassa.

Valossa vaeltaminen merkitsee sitä, että suostumme Jumalan valossa näkemään ja tunnustamaan oma syntisyytemme ja syntimme aivan nimeltä mainiten. Valossa vaeltaminen merkitsee siis päivittäisessä parannuksessa ja päivittäisessä syntien anteeksiantamuksessa elämistä. Pelastusvarmuus perustuu siihen, että Golgatalla Jeesus vuodatti pyhän kalliin uhriverensä ja sen veran turvissa olemme jatkuvasti vanhurskautettuja eli ristin kärsimyksen tähden Isä ei lue meille yhtään syntiä synniksi. Olemme Jeesuksessa ja omistamme saman puhtauden kuin Hän. Siksi voimme vapaasti kutsua Jumalaa Isäksemme ja rukouksessa kertoa Hänelle aivan kaiken. Isä myös avaa meille koko sydämensä rakkauden, niin kuin Hän rakastaa omaa Poikaansa Jeesusta.

Päivittäisessä vaelluksessamme saamme sitten turvata jakeen 9 ihanaan lupaukseen: Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1Joh. 1:9)

Lue lupaus oikein

Omassa uskon vaelluksessani luin pitkään tuon lupauksen väärin seuraavaan tapaan:
Jos me tunnustamme syntimme, Jumala antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät

kaikesta vääryydestä.

Huolekseni tuli silloin, olenko tarpeeksi hyvin ja tarpeeksi perusteellisesti tunnustanut kaikki syntini. Kun olin mielestäni tunnustanut kaiken ja saanut myös anteeksi, muistinkin yhtäkkiä, että se ja se asia jäi vielä tunnustamatta. Itse asiassa ajattelin että katumuksen syvyys ja tunnustamisen rehellisyys oli syy sille, että sain anteeksi.

Muta tuo lupaus kuuluu toisin. Tunnustaminen ei ole syy sille, että saadaan Jumalalta anteeksi. Se on ainoastaan ehto, sillä eihän syytöntä voi armahtaa. Jos tunnustus olisi syy anteeksisaamiseen niin rikollisethan voisivat mennä poliisin luo ja tunnustaa rötöksensä ja vaatia sitten, että ne annetaan anteeksi, koska he tunnustivat ne.

Ei, syy anteeksi saamiseen ei ole tunnustamisessa, vaan siinä että Jumala on uskollinen ja vanhurskas. Tässäkin kohden joskus ihmettelin, miksi syyksi ei mainita rakkautta, vaan vanhurskautta eli oikeudenmukaisuutta. Eikö Jumalan oikeudenmukaisuuden pikemmin-kin pitäisi vaatia minulle rangaistusta kuin anteeksiantamusta. Mutta sitten tajusin, että Jumala on nimenomaan oikeudenmukainen armahtaessaan, sillä Hän on jo kerran rangaissut minun syntini Golgatalle Jeesukselle. Olisi väärin vaatia samasta synnistä toiseen kertaan rangaistusta. Sitä paitsi Jumala on uskollinen lupaukselleen siitä, että Jeesuksen veri riittää minun kaikkien syntieni sovituksiksi ja anteeksi antamiseksi.

Saan siis tänään elää yhdessä Herran Jeesuksen ja Isän kanssa, koska Golgatan veri riittää. Saan iloita maailman myllerryksen keskellä salatusta yhteydestä Isään ja samalla myös veljiin ja sisariin Kristuksessa Jeesuksessa.

Entä Sinä?

Yhteys Jeesuksen ja Isän kanssa on tarkoitettu myös Sinulle. Herra kutsuu Sinua omistamaan täysi ilo. Jos olet vielä pimeässä, Herran valo valaisee Sinua. Suostu valoon, tunnusta syntisi ja turvaa Jeesuksen pyhään sovintovereen, jossa sinullekin on valmistettu pelastus.